

DEC-91

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România



«Lui Dumnezeu slavă... iar pe pământ pace»

„LUI DUMNEZEU... SLAVĂ”. „PE PĂMÎNT, PACE!”

Solii cerești priveau cu uimire la nepăsarea aceluia popor pe care Dumnezeu îl chemase să transmită lumii lumina adevărului sfânt... În templu, sacrificiul de dimineața și de seara arăta zilnic spre Mielul lui Dumnezeu, dar nici aici nu se făcea nici o pregătire pentru primirea Sa. Preoții și învățătorii națiunii nu știau că cel mai mare eveniment al veacurilor era gata să aibă loc. Ei repetau rugăciunile lor fără înțeles și îndeplineau ritualurile cultice pentru a fi văzuți de oameni, dar în goana lor după bogății și onoruri lumești nu erau pregătiți pentru descoperirea lui Mesia. Aceeași indiferență stăpînea tot pământul lui Israel. Inimile egoiste și lumești erau neatînse de bucuria, care făcea să tresalte tot cerul. Doar câțiva doreau cu ardoare să vadă pe Cel nevăzut. Acestora le-a fost trimisă solia cerească.

«Vestea... nașterii Mîntuitorului lumii... a umplut

E.G. White,

cerul de bucurie. Cu un interes tot mai profund și mai călduros, ființele sfinte din lumea luminii erau atrase spre pămînt. Lumea întregă era mai strălucitoare, datorită prezenței Sale. Deasupra dealurilor Betleemului... o mulțime imensă de îngeri... așteptau semnalul de a aduce lumii vestea cea bună...

«Pe cîmpiile unde fînărul David își condusesese turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște ei vorbeau împreună despre Mîntuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David.

«Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit în jurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; aștăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul' (Luca 2, 9—11).

«Ascultînd cuvintele acestea, priveliști de slavă au inundat inimile păstorilor... A venit Liberatorul lui Israel!... Îngerul i-a pregătit pentru a recunoaște pe Mîntuitorul lor în sărăcie și umilință. 'Iată semnul după care-L veți cunoaște...; veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle'.

«Solul ceresc liniștise temerile lor. Le spusese cum să găsească pe Isus. Cu delicatețe, considerație față de slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să se deprindă cu strălucirea divină. Apoi bucuria și slava nu mai puteau fi ascunse. Întreaga cîmpie a fost luminată de puternica strălucire a oștilor lui Dumnezeu. Pămîntul era tăcut și cerul plecat să asculte imnul:

«Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte.
Și pace pe pămînt, între oamenii plăcuți Lui».

Hristos

Lumina Lumii,

pag. 36—39.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 12/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:

Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:

D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu, L. Forray

Colaboratori:

Niculescu Teodor, Danci Petrică, A. Timiș, B. Roșca, I. Bi-diuc, I. Huțanu, G. Deac, A. Engelhardt, E. Niculescu și V. Peicu.

CUPRINS

| |
|---|
| -«Lui Dumnezeu... slava. Pe pământ pazel!» . cop. 2 |
| -«Duceți-vă și voi în via Mea» 1 |
| -Din viața Bisericii 3 |
| -Nu-i prea mult? (versuri) 4 |
| -Sîntem întrebați? Răspundem 6 |
| -In memoriam 7 |
| -Mi-e dor (versuri) 8 |
| -Avancronică la C.N.E. 9 |
| -Merg spre Domnul meu (Versuri) 12 |
| -Fratele Paul Gordon din nou printre noi 13 |
| -Concursul de poezie 15 |
| -Scrisori Apocaliptice (4) «Îngerul Înălțat» 16 |
| -Seminarul Teologic A.Z.S. — Discuții și preocupări 19 |
| -Necrolog cop. a 4-a |

Editura

CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

«Arta Grafică S.A.»

„DUCEȚI-VĂ ȘI VOI ÎN VIA MEA”.

«Mare este secerișul, dar puțini sînt lucrătorii...» Mat. 9, 37.

Pastor A. Moldovan
Director al Asociației Pastorale

Întreaga suflare adventă din România știe că de la 1 iunie 1991 ne aflăm în Campania Națională de Evanghelizare ce se va încheia la sfîrșitul lunii mai 1992, și sperăm, cu o mare recoltă de suflete mîntuite.

Campania străbate 4 etape și va fi urmată de consolidarea noilor convertiți în credința lui Isus și călăuzirea altor persoane interesate, dar nedecise încă, la sînul iubirii Mîntuitorului. Prima etapă o constituie pregătirea spirituală și materială a comunităților pentru acțiunea propriu-zisă. În a doua etapă se formează grupele de persoane interesate care vor participa la seminariile de Apocalips, după ce în prealabil s-au format echipele de cîte două sau mai multe persoane (în cazul seminariilor publice) care le vor conduce. Etapa a treia o constituie desfășurarea propriu-zisă a seminariilor de Apocalips în familii sau în săli publice, începînd cu data de 17—19 ianuarie 1992. Aceasta va consta în cîte 2 studii pe săptămînă cu interval de circa 3 zile între ele, timp de 12 săptămîni. În a patra etapă (aprilie—mai) vor avea loc evanghelizări publice în vederea pregătirii pentru botez a celor care s-au decis în timpul seminariilor de Apocalips să-L urmeze pe Hristos în tot adevărul descoperit. Desigur, lucrarea nu va înceta la încheierea campaniei actuale și va continua pînă cînd ultimul suflet va lua decizia finală.

Conform planului, în prima jumătate a lunii septembrie s-au desfășurat cursuri de instruire cu toți pastorii la sediile tuturor Conferințelor, conduse de repre-

zentanții Uniunii de Conferințe. Instrucțiunile urmează să fie transmise tuturor comunităților pentru a da ocazie tuturor celor mișcați de Duhul lui Dumnezeu, de a se înrola în această lucrare.

Itinerariul parcurs în țara noastră prin 20 de localități, între 1—25 noiembrie 1991, de către fr. Jim Zachary, unul din secretarii Asociației Pastorale din cadrul Conferinței Generale, se înscrie de asemenea pe linia activităților de pregătire a frățietății noastre în vederea participării într-un număr cit mai mare la conducerea de seminarii de Apocalips în familie sau în public. Cursurile sale pline de însuflețire și profundă spiritualitate, la care au participat multe mii de frați și surori, pastori sau laici, au fost un sprijin în desfășurarea campaniei și au constituit un puternic imbold și profundă motivație în lucrarea fără precedent la care sîntem chemați. «Nimeni nu este prea bătrîn, nimeni nu este prea tînăr», spunea dînsul, «pentru a se implica în această lucrare».

Însuflețiți de mobilizatoarele chemări la lucru, s-au constituit mii de echipe ce vor conduce seminarii de Apocalips în casele lor sau ale celor ce se vor oferi să pună la dispoziție spațiile necesare. Nădăjduim că și articolul de față va constitui un stimulent pentru noi angajamente în lucrare. Dumnezeu să binecuvînteze pe toți cei ce vor răspunde chemării Stăpînului de a participa la strîngerea recoltei. Vrei și tu iubite cititor? Ești așteptat! Spune Celui ce a udat pămîntul cu lacrimile și singele Său:



«Evanghelia... va fi propovăduită în toată lumea».

«Iată-mă, trimite-mă!». «Sint gata să te urmez Doamne, oriunde vei merge».

Frați și surori în credința lui Isus! Sintem poporul asupra căruia Dumnezeu a revărsat multă lumină și pe care l-a călăuzit în mod deosebit! Noi știm că timpul sfârșitului este marcat de semne în natură și în viața națiunilor, timp ce a început la sfârșitul perioadei de 1260 zile profetice și că în anul 1844 a început judecata de cercetare la sfârșitul perioadei de 2300 zile profetice. Paralel cu puternica vestire a întreitii solii îngerești din Apoc. 14, 6—12, asistăm la o dezvoltare fără precedent a spiritismului, în timp ce creșterea puterii și influenței papale uimește lumea. Semnele din jurul nostru vorbesc cu glas de tunet că «fericita noastră nădejde» este pe punctul de a se realiza. În curînd «Marele nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos» (Tit. 2, 13) își va face apariția pe norii cerului. «Cînd ziua cea mare e atît de aproape, cum poți să dormi moștenitor ceresc?». Cînd «holdele sint albe, gata pentru sece-

riș», cum ai putea pune altceva mai presus decît secerișul? Dumnezeu oferă acum bisericii din România și țării noastre ocazii fără precedent în istoria țării. S-ar putea ca timpul acesta de mare libertate să fie foarte scurt. Cum ne vom justifica dacă vom pierde și această minunată ocazie?

Chiar acum sintem chemați să reedităm evlavia și zelul care a caracterizat începutul creștinismului. Duhul Sfînt trebuie să fie singurul Stăpîn în viața noastră. Eul trebuie sacrificat pe deplin și o consacrare fără rezerve să aibă loc imediat. Rugăciuni arzătoare trebuie să se înalțe din inimi umile spre Tronul harului pentru ca Cel Atotputernic să se îndure de noi și de poporul nostru. Ca urmare a unei consacrări fără măsură, Duhul Sfînt va fi revărsat fără măsură asupra noastră.

În timp ce viața noastră este pusă în armonie cu Dumnezeu, sintem chemați să acționăm ca reformatori în mijlocul societății degradate de astăzi. Biblia și numai Biblia trebuie să stea

la baza tuturor doctrinelor și practicilor noastre. Respectul față de «poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus» (Apoc. 14, 12) trebuie să ne caracterizeze pe fiecare. Ceea ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu despre Hristos, despre om, despre minuire, despre Lege, despre Sabat, despre viață și moarte, despre prezent și viitor, despre judecată și viață veșnică sau despre orice alt adevăr, aceea trebuie să credem și să urmăm.

Dar în centrul tuturor doctrinelor și vieții noastre trebuie să stea Isus Hristos, «Cel dintîi și Cel de pe urmă», «Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii» (Ioan 1, 29). Numai în legătură cu El adevărul devine o putere eliberatoare (Ioan 8, 32) și regeneratoare. Fără El, cel mai frumos adevăr devine nociv, dăunător, un stimulent al înșelării și egoismului. Dar de la El vine lumina, viața, iertarea, înnoirea și sfințirea. Deci să așezăm pe Hristos în locul ce l se cuvine în cadrul doctrinei și vieții noastre.

Isus poartă povara tuturor popoarelor și fiecărui individ. «El a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut» (Luca 18, 10). Schimbînd gloria cerească cu o casă țărănească, sărăcăcioasă, dormind pe o simplă rogojină sau pe pămînt; suferind adesea lipsuri aspre și oboseală intensă, îndurînd nedreptăți și batjocuri din partea celor pe care îi iubea atît de mult, Fiul lui Dumnezeu ne-a dat un exemplu inegalabil de ceea ce înseamnă slujire și iubire de oameni.

În lucrarea noastră pentru alții, trebuie să urmăm spiritul și metodele Mîntuitorului. El Se amesteca printre oameni, mîncă la masa lor hrana simplă ce l se oferea, dormea în casa lor și era cu adevărat «sarea pămîntului». El le arăta compasiune, iubire, înțelegere», venea în întîmpinarea nevoilor lor, împărțindu-și pîinea cu cei flămînzi și aducînd alinare celor suferinzi. Cîștigîndu-le astfel încrederea, El le putea adresa chemarea: «Urmați-Mă!». Apoi îi organiza

Continuare în pag. 12

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, ca organizație reprezentativă, își desfășoară lucrarea de conducere prin comitetele alese în acest scop la toate nivelele, începând de la comunitate pînă la cel mai înalt for, Conferința Generală.

În clipa în care biserica alege un comitet de conducere, îi încredințează răspunderea să lucreze în armonie cu rînduiele stabilite. Din acel moment, toată activitatea este îndreptată către îndeplinirea scopului, asumindu-și responsabilitățile care decurg din aceasta.

În practica conducerii mondiale a bisericii noastre s-a stabilit ca între sesiunile Conferinței Generale, care au loc din 5 în 5 ani, să aibă loc comitete anuale, ocazie cu care se fac analize

și se iau hotărîri corespunzătoare pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în toată lumea.

Anul acesta, comitetul anual al Conferinței Generale și-a desfășurat lucrările în Australia, în orașul Perth, pe coasta apuseană a continentului. Locul a fost ales cu scopul de a întări lucrarea din această parte a lumii, precum și pentru faptul că anul acesta se împlinesc 100 de ani de la data cînd sora White a pus piciorul în Australia, unde a stat 9 ani.

Pe lângă delegații obișnuiți la acest comitet, au fost invitați la lucrări și aproximativ 30 de președinți de Uniuni din toate părțile lumii. Printre aceștia a fost și președintele Uniunii Române.

O călătorie lungă și obositoare,

care a traversat tropicul ecuatorial și s-a apropiat de celălalt tropic, al capricornului, în emisfera sudică, m-a adus în orașul Melbourne, oraș renumit cu 340 de zile însorite pe an, da care într-o zi poate oferi 3 anotimpuri în răstimp de câteva ore.

Acolo, avem o comunitate românească cu care am petrecut un Sabat, după care am vizitat o mică grupă în Sydney și, în cele din urmă, comunitatea română din Brisbane, care a fost păstorită timp de patru ani de fr. pastor Radu Ștefan.

Întîlnirile au fost pline de căldura frățească și specificul românesc, care rămîne același pe toate meridianele unde trăiesc frații noștri români.

Am putut vizita Sanatoriile



Perth — Vedere Generală. În prim plan sala unde s-au ținut adunările în Sabat.

din Avondale și Warburton, precum și Colegiul Adventist din Avondale, întemeiat la îndemnul și descoperirile pe care sora White le-a făcut cunoscute frățietății de atunci. În apropiere de colegiu, în Cooranbong este păstrată într-o stare excelentă casa în care a locuit sora White în timpul șederii sale în Australia.

Lucrarea din această parte a lumii poartă amprenta neștersă a lucrării pe care serva Domnului a făcut-o acolo.

Așa cum am amintit, lucrările comitetului s-au ținut în orașul Perth, un oraș foarte curat, liniștit, cu locuitori harnici și pașnici, ospitalieri și deschiși.

Lordul primar al orașului ne-a oferit o recepție tuturor delegaților, cu care ocazie a rostit aprecieri deosebite la adresa Bisericii Adventiste, pe care, spune domnia sa, o cunoaște foarte bine.

Lucrările comitetului s-au desfășurat sub genericul «Să răscolim lumea». Fratele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, a rostit o predică inspirată din experiența lui Pavel, relatată în cartea Faptele Apostolilor, capitolele 17, 5, 6 și 19, 21—26.

Apostolul răscolise lumea cu solia Evangheliei, iar sosirea lui la Efes era privită de către Dimitrie și tovarășii săi ca o amenințare la adresa meseriei lor bănoase.

Biserica lui Dumnezeu din zilele de pe urmă are un mesaj care oferă lumii soluția unică pentru situația disperată în care se află. Mesajul ei răscolește lumea și o pregătește să întâmpine evenimentul final al istoriei, revenirea Domnului nostru, Isus Hristos.

Agenda a fost foarte încărcată cu probleme care au vizat:

— Biserica Adventistă și lumea contemporană;

— Răspunderea bisericii față de societatea actuală;

— Rămâne biserica pe vechile temelii?;

— Influențele care bat la porțile bisericii astăzi;

— Răspunsul nostru la provocările actuale;

NU-I PREA MULT!

Spune-mi Isuse: Nu-i prea mult!

Să porți vina mea spre Calvar!

Să împletești în noapte din sudori de sînge

Nemărginita dragoste, nemărgintul Har!

Spune-mi Isuse: Nu-i prea greu!

Ziua de Sabat să o aștepți pe cruce,

Ca semn de uitare și de jertfă pentru

ce Ți-am greșit,

Și ca făgăduință că-n cer mă vei duce!

Spune-mi Isuse, Spune-mi!...

Și n-a spus niciodată că e greu sau mult.

În poarta veșniciei și azi cum și-alfădată

O frunte-nsîngerată stă de mult.

Și ne privește roată...

Apoi se-ncinge în tăcere cu-n ștergar,

Și-n inimi ne străpunge întrebarea:

Petre! Te vei opune iar!

Ne-apropiem apoi de Trupul Sfînt

Din care izvorăște veșnicia prin sîngele Său.

Rămas străpuns de-această scenă întreb din nou:

Isuse! Nu-i prea mult; nu e prea greu!

Din semnu-aducerii aminte

La cina taină, stau și-ascult,

O voce care și-azi îmi zice:

De dragul tău, nu-i greu, nu-i mult.

I. COMAN

— Asigurarea eficienței structurilor bisericii.

O agendă cu peste 100 de probleme a făcut obiectul lucrărilor, dar care a fost bogat binecuvîntată cu orele de rugăciune din fiecare dimineață. Subiectele acestor ore au fost:

1. Să răscolim lumea prin privirea măreției Domnului.

2. Să fac din Misiunea Globală misiunea mea.

3. Împărtășirea și manifestarea dragostei în comunitățile noastre.

4. Maranatha — Domnul nostru vine!

5. Închinați-vă Celui care a creat!

Mi s-a reconfirmat convinge-

rea că Dumnezeu își călăuzește biserica prin evenimentele și schimbările speciale care se produc în lumea de azi. El este la cîrmă și dacă este, nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la viitorul ei.

Printre documentele adoptate în acest comitet este și «Declarația de la Perth», pe care o voi reda mai jos în traducere:

«Noi, reprezentanții Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, întruniți în Consiliul Anual, credem că evenimentele sociale, economice și dezvoltările în lumea religioasă care au loc în prezent, semnaleză apropierea împlinirii evenimentelor descrise de profețiile biblice referitoare la timpul sfîrșitului. Fiind implicați

în lupta finală dintre Hristos și Satana, pe care o numim Marea luptă, constatăm că vrăjmașul adevărului pune la lucru pe toți agenții lui pentru a submina și a ține biserica într-o stare laodiceană. În timpul acestui comitet, simțim o lucrare deosebită a Duhului Sfânt, care ne face să recunoaștem nevoia noastră pentru revărsarea puterii Sale, pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

Ne reafirmăm încrederea în Hristos, Mîntuitorul nostru și în adevărurile fundamentale care ne țin laolaltă ca popor. Printre ele sînt: credința în Hristos, Domnul creațiunii, în faptele Sale puternice, așa cum sînt raportate în Geneza, cap. 1 și 2, și în moartea Sa ispășitoare pe Calvar, ceea ce a făcut posibilă mîntuirea noastră și restatornicirea finală în viața veșnică. Ne bucurăm în deplină asigurare a mîntuirii noastre ca dar al lui Dumnezeu și în biruința asupra ispitei și păcatului prin puterea Sa atotbiruitoare. Primirea Scripturilor ca învățător al nostru și ca autoritate finală și răspunderea iubirii Sale infinite printr-o ascultare recunoscutoare. Mai afirmăm și încrederea noastră în călăuzirea Sa prin Spiritul Profeției.

Credem că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o mișcare profetică, mai mult decît o instituție, poporul rămășiței chemat de Dumnezeu să dea o solie unică ultimelor generații ale pămîntului, să vestească revenirea iminentă a lui Hristos în putere și slavă. Ferm convinși că trăim în ceasul judecății Sale, sîntem consacrați răspunderii de a duce uniți invitația finală a lui Hristos fiecărui locuitor al pămîntului.

Constatăm cu regret că sînt între noi unii care doresc să participe și să fie socotiți ca unii care contribuie la lucrarea bisericii adventiste, în timp ce contrazic sau trec cu vederea componentele fundamentale ale soliei și lucrării noastre. Influența lor slăbește eforturile de a clădi credința și unitatea. Alții exercită un spirit separatist și se prezintă ca apărători ai credinței autentice adventiste, corectorii altora, ade-



Perth — Clădirea în care s-au ținut lucrările

sea acordînd importanță unor probleme care nu sînt socotite vitale de către întregul corp al bisericii. Alții avansează interpretări profetice speculative sau organizează adunări fără o consultare și în competiție cu acelea ale bisericii. Mulți pun în circulație publicații particulare și prezentări audio-video printre credincioși într-un mod care dă de înțeles că reprezintă învățăturile autentice ale corpului ca întreg. Oricare ar fi intenția originală, asemenea activități produc neîncredere și divizare, care împiedică lucrarea lui Dumnezeu.

Facem apel la aceia care promovează programe particulare, să lase la o parte problemele care produc separații și să se unească cu biserica organizată în afirmarea doctrinei fundamentale ale soliei noastre. În unitate ne putem reconsacra talentul și eforturile noastre într-o slujire și conlucrare față de Dumnezeu, împingînd înainte lucrarea în timpul scurt care rămîne. Includem în acest apel o chemare la o reinnoire spirituală personală, la rugăciune, închinare, studiul Bibliei și o viață consacrată.

Aceasta înseamnă o reinnoire a predicării și a învățării tuturor adevărurilor, împreună cu solia lor de speranță pentru orice timp și o extindere a mărturiei personale pentru cei din jurul nostru.

Facem apel la o nouă consacrare din partea tuturor membrilor și a oricărui lucrător din mișcarea adventă. Includem aici pe scriitorii și pe editorii publicațiilor noastre, pe pastori, administratori, comitete de conducere, conducători și membri din conducerea instituțiilor noastre, fie educaționale, de sănătate, sau altele, pe conducătorii și membrii tuturor comunităților noastre, pe scurt, pe orice credincios al întregii solii îngerești. Recunoaștem că în trecut n-am făcut tot ce se putea, dar cu convingerea că timpul acestui pămînt este scurt și mai rămîne mult de făcut, o nouă consacrare este imperativă. În ciuda slăbiciunii ei, credem că biserica rămîne obiectul deosebit al atenției lui Dumnezeu pe pămînt.

Chemăm pe toți conducătorii, îndeosebi pe pastorii noștri ca primii conducători spirituali ai poporului nostru, să înalțe adevărurile fundamentale ale soliei

noastre de pe paginile Scripturilor. În predicile de la amvon, în îndemnul personal, în adunările pastorale conduse de Asociația pastorală sau de administratorii din fiecare câmp, în prezentările pentru publicul larg, prezentați pe Isus în contextul adevărului prezent ca răspuns la orice nevoie omenească. Trebuie să lăsăm la o parte toate trăsăturile de cinism, de autoînainta-

re, de spirit de partidă și neîncredere și să ne unim ca un singur popor pentru a face față celei mai mari răspunderi din toată istoria omenirii.

Ne consacram pentru acest mare scop, rugându-ne ca Duhul Sfânt să ne întrebuițeze ca pe un popor consacrat, care lucrează împreună pentru pregătirea revenirii lui Isus Hristos».

Am revenit de la această oca-

zie cu sentimentele că în adevăr timpul s-a scurtat, lucrul este mult, iar lucrătorii sînt extrem de puțini. Să rugăm pe Domnul secerișului să ne scoată ca secerători în lanul Său bogat. Să ne oferim ca și Isaia: Iată-Mă! Sînt gata! Trimite-mă! Fă-mă vorbitor!

Nelu Dumitrescu
Președintele Uniunii

Sîntem întrebați...? RĂSPUNDEM.

«Am fost vizitată de Martorii lui Iehova. Printre altele, aceștia mi-au spus că Domnul Hristos a venit în 1914. Cum au ajuns ei la această concluzie!» [3]

Mai înainte de a stabili începutul și sfîrșitul perioadei de 70 de ani ai robiei iudeilor în Babilon, este necesar a determina datele anilor în care Nebucadnețar a domnit peste Imperiul Neo-Babilonian, cum și anii în care Cir a domnit peste Imperiul Persan. Aceasta ar fi o problemă relativ simplă, dacă s-ar putea stabili o dată fixă în cadrul domeniilor respective.

O dată fixă este data ce poate fi în mod ferm și precis stabilită pe baza unor date astronomice înregistrate cu grijă. Cînd astfel de date astronomice înregistrate sînt cunoscute și se suprapun cu un eveniment istoric, data exactă a evenimentului poate fi în mod astronomic determinată și se poate spune atunci că este o dată fixă. Apoi, folosind această dată fixă ca un punct pivot, pot fi determinate cu precizie și alte date istorice ce au o legătură cronologică cu ea.

Singura metodă de calculare a datelor fixe antice este aceea de a ne referi la creațiunea lui Iehova-Dumnezeu — cerul înstelat. Căci Dumnezeu a așezat stelele cerului într-o perfectă ordine pe drumul trasat lor. Atît de

perfect urmează uriașele corpuri cerești căile stabilite lor, încît astronomii moderni pot prevedea în mod exact mișcările lor cu mii de ani înainte.

Pentru că ea se bazează pe ordinea perfectă a creațiunii lui Dumnezeu, astronomia este sursa cea mai de încredere ce ne stă la îndemînă pentru o datare precisă. S.A. Mitchell, fost profesor de astronomie la Universitatea din Virginia și director al Observatorului Leander McCormick, spunea: «Tot ceea ce este cunoscut în legătură cu datele exacte din cronologia egipteană și babiloniană, depinde de știința astronomiei...»

De-a lungul veacurilor astronomii au înregistrat cu grijă și în mod detaliat observațiile lor astronomice. Astronomii care au trăit înainte de era creștină și-au datat adesea rapoartele observațiilor lor, după anii de domnie ai împăraților contemporani lor. Deși acești astronomi din antichitate au înregistrat observațiile lor bazate pe concepții antice cu privire la univers, astronomii moderni pot folosi rapoartele lor pentru a socoti anul, luna, ziua și chiar ora la care au avut loc multe din observațiile raportate de ei. Important pentru studiul nostru este faptul că multe rapoarte de acest fel descoperite, sînt datate în perioada Imperiului Babilonian și începutul perioadei persane.

O tăbliță astronomică [VAT/4956] ce se păstrează acum la British Museum, a fost scrisă de un astronom care a fost contemporan cu împăratul Nebucadnețar. Ea conține o întreagă serie de observații astronomice făcute la date diferite în decursul celui de al treizeci și șaptelea an

al domniei lui Nebucadnețar. Astronomul german Paul V. Neugebauer a folosit acest important text pentru a stabili o dată fixă pentru cel de al treizeci și șaptelea an al lui Nebucadnețar. El l-a socotit ca fiind, din punct de vedere astronomic, fixat din primăvara, în primăvara anilor 568/ 567 î.e.n. [anul astronomic 567—566]². [Anii de domnie ai lui Nebucadnețar figurează din primăvară în primăvară, pentru că anul calendaristic neo-babilonian începea din primăvară]³. Aceasta dă o foarte importantă dată fixă din timpul domniei lui Nebucadnețar.

Iudeii foloseau două calendare în timpul exilului lor — unul religios și altul civil. Calendarul religios, dat de Dumnezeu pe timpul lui Moise [Ex.12, 1], începea primăvara. Iudeii îl consultau pentru a socoti timpul pentru păzirea sărbătorilor lor. Dar, din timpul lui Solomon și pînă după exilul babilonian, ei au datat evenimentele civile, inclusiv anii de domnie ai împăraților lor, după calendarul civil, ce începea toamna⁴.

Există două metode diferite folosite pentru socotirea primului an de domnie al împăratului [primul său an de domnie]. Metoda anului suirii pe tron și a anului nesuirii pe tron. În cadrul metodei anului suirii pe tron, folosit de asirieni, babilonieni și perși, primul an de domnie al unui împărat începea să fie socotit începînd cu prima zi a noului an ce urma după suirea lui pe tron. Perioada de timp a anului de cînd se urca pe tron și pînă la noul an, se numea «anul suirii pe tron».

Continuare în cop. a 3-a



1951—1991

O dată cu rodul bogat al toamnei lui '51, a intrat în casa Alexandrei și lui Mihail Ban vestea unei deosebite rodii, întruchipată în ființa plăpîndă a înfiului lor născut. Era 26 noiembrie, și parcă pentru a descuraja frigul iernii ce se anunța, la propriu și la figurat, l-au botezat cu nume de floare — VIOREL.

Susținut de grija unui tată iubitor și de iubirea unei mame înțelepte, deprinde de timpuriu înțelegerea adevărurilor ce țin de cer, veșnicie și mîntuire, învățînd să-i iubească pe oameni și pe Acela prin care avea ființă.

O dată cu școala se evidențiază o anume înclinație spre muzică, pe care cultivînd-o și-o exprimă prin vocea a cărei inflexiuni și căldură, specifice numai lui, ne vor însoți multă vreme amintirile.

După absolvirea liceului din Zimnicea — 1971 — perioadă în care se conturează o frumoasă prietenie cu Veronel, colegul pentru care va manifesta o dragoste frățească, sporește și interesul pentru cele spirituale, interes concretizat în încheierea la 5.XII.71 a legămîntului cu Mîntuitorul prin botez.

Încheierea perioadei de stagiu militar, îl pune în fața unei noi hotărîri, aceea privitoare la tovarășul de viață, pe care îl descoperă în persoana tinerei Con-

IN MEMORIAM

stanța Samara din Sinaia, cu care se unește în căsătorie la 2 mai 1973. Se stabilește la Sinaia, localitate în care lucrează în cadrul unui trust de construcții pînă în toamna anului 1978 cînd se înscrie, prin concurs, la Seminarul Teologic A.Z.S. din București. Anii ce urmează sînt ani cu profunde semnificații, cu înrîuriri decisive, formative, asupra viitorului pastor, care deslușește cîte ceva din minunea nașterii din nou, minune căreia se străduiește a-i face cît mai mult loc în propria viață, în timp ce binevoitor încerca să-i conducă și pe alții pe drumul înnoirii prin Duhul.

După absolvirea cursurilor, este repartizat ca pastor ajutor în districtul Curtișoara, stabilindu-se în orașul Slatina unde achiziționează un imobil pe care îl amenajează în scopuri cultive.

Contactul cu masa credincioșilor din district îi oferă posibilitatea de a dezvălui nebanuite resurse sufletești, o sensibilitate și o dragoste ce statornicesc legături pe care timpul, prin sublimare, nu va face altceva decît să le sporească noblețea. Implicat profund în viața și trebuințele districtului, fire energică și inventivă, procedează la reconstrucția caselor de rugăciune din Curtișoara și Săltănești, și la renovarea celor din Alunișu și Spineni.

Prezent între tineri cu entuziasmul lui inegalabil, prezent între bătrîni gata să le asculte înțelepciunea sau să ofere sfaturi înțelepte, prezent la marile noastre sărbători ca și la durerile noastre mari, ne-a urcat prin cînt pînă aproape de celălalt tărîm, sau a coborît pînă aproape de izvoarele suferinței noastre pentru a ne spune că simte ca noi și cu noi.

Toamna anului 1987 îi deschide porțile slujirii în Dobrogea, unde se consenmează și evenimentul consacării sale ca pastor prin punerea mîinilor, aceasta la 20 aprilie 1988.

Aici, la hotarul unde se înfilnesc pămîntul, apa și cerul, a vibrat cu toate corzile ființei lui, dăruindu-se tuturor, dar mai ales Celui ce l-a invitat să-l calce pe urme. Vadu, Corbu, Valu Traian, Bărăgan, Năvodari, Săcele, Viile Noi, Constanța, stau ca mărturie ale unei treceri ce a însemnat deopotrivă, semănat și rodire.

Dacă slujirea lui ne-a oferit prilejul afitor înfelegeri și îmbogățiri, atunci suferința lui, a cărui debut vine odată cu primăvara anului în curs, se constituie într-un prilej de depășire de sine, depășire pe care Scriptura o exprimă prin «depădare de sine».

Are harul de a păși în Ghet-simani, în locul unde nu se pot spune alte cuvinte, decît cele care-l oferă lui Dumnezeu posibilitatea unei acționări nesfîrșite întru realizarea voiei Sale.

Grăbit și temător de trecerea timpului ce a declanșat pentru el numărătoarea inversă, împarte cu generozitate daruri concretizate în zîmbet, iubire, căldură și sfat înțelept, care nu pot fi umbrite nici măcar de intensitatea durerilor pentru care n-a apelat la calmante.

«Știu că mîna ce apropie paharul suferinței de buzele mele, e mîna străpunsă pentru a se scrie veșnic în ea numele noastre...»

«În focul suferinței care mi-a permis totuși să mă întorc măcar de pe o parte pe alta, și să simt arzînd pînă aproape de epuizare iubirea inegalabilă a soției și prietenilor mei, mi-am dat seama cît de mari au fost suferințele Mîntuitorului afirmat între pămînt și cer, cît de mare a fost iubirea Lui pentru mine».

Chiar atunci cînd omenește vorbind era evident că s-a deschis pentru el drumul fără întoarcere, era senin și mulțumit, încrezător în posibilitățile Celui pe care-L slujea și Îl iubea.

Conștient de deznodămînt și... obosit, dar puternic ancorat

În Mîntuitorul său scump, dictează testamentul credinței, nădejzii și iubirii sale purificate de suferință, spunînd:

«Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a condus pînă în clipa aceasta. Mulțumesc pentru suferința pe care am avut-o. Mulțumesc că m-a condus cu experiența iertării păcatelor prin credința în Mîntuitorul iubit Isus Hristos, pe data de 27 aprilie 1991, ora 10,45. Îi mulțumesc că m-a trecut prin paharul suferinței. Îi mulțumesc că a condus procesul acesta după planul Său. Cred că numai El a asistat fiecare doză de durere.

Fiind Acela care conduce fiecare punct al planului pe care l-am ales prin credință, mulțumesc pentru jertfa omenească, de un devotament inegalabil, pe care soția mea a primit putere să mi-o ofere 17 ani și mai ales în această perioadă de încercare. Îmi pare rău că n-am putut să apreciez pe deplin această capacitate. Fă-o Tu, Doamne!

Mulțumesc tuturor pentru felul cum s-au implicat să mă ajute în această perioadă. Mîntuitorul le va spune tuturor «Mie mi le-ați făcut». Puterile mele nu-mi mai permit să iau decizii. Vă rog să nu mă duceți acum, în încercarea finală, acolo unde eu n-am vrut să merg. Vă mulțumesc că nu ați făcut presiuni asupra conștiinței mele. Duceți-mă la Domnul!

Cu dragoste, în deplina plinătate a facultăților mintale, vă rog să așteptați cu încredere ultima desfășurare a manifestării puterii întunericului și a intervenției minunate a lui Dumnezeu. Indiferent ce deznodămînt va alege, cred cu aceeași putere că El își va îndeplini făgăduința și față de mine. Îl iubesc și îl aștept cu statornicie. Faceți din El singurul și adevăratul prieten. Vă iubesc pe toți și aștept să ne întîlnim în odihnă.

Copilașii mei, mergeți la Mîntuitorul vostru și toți prietenii mei, pe care nu vă mai nominalizez. Sînt cam obosit și vă îndreptez aceste rînduri azi 15 septembrie 1991, după amiază, de față fiind iubita mea soție și Mirela. Tată, în mîinile Tale îmi încredințez viața, ca Moise pe vîrfurile muntelui».

În dimineața Sabatului din 9 nov. într-o zi a odihnei a fost chemat la odihnă. Senin și în pace, a plecat capul pentru puțină vreme pentru a-l ridica în curînd întru contemplarea slavei.

Veniți parcă de pretutindeni, pe unde au răsunat pașii și vocea slujirii, dar și cîntecele lui, frați și surori, mulți, foarte mulți tineri, l-au însoțit pe ultimul drum, mîngîind prin prezența, cuvintele și florile lor, inima îndurerată a iubitoarei lui soții și a copiilor ce nu cuprind încă dimensiunile pierderii pe care o suferă.

Frații Dima Viorel, Buciuman Ioan, Niculescu Teodor, Dumitru Popa, Chițu Marin, Mocanu Ion, Petre Teofil și Danci Petre, au rostit cuvinte de împreună simțire și nădejde.

Sub ochii multora dintre colegi și a sutelor de participanți la Constanța s-a închis un mormînt, ca un semn de pauză într-o partitură, al cărei refren îl vom relua mult mai glorios, împreună, în veșnicie.

Comitetul Conferinței
București

MI-E DOR

Mi-e dor,
Mi-e așa de dor de zările-albastre.
Pe cumpăna lor
stă legată ca o jertfă între cer și pămînt
O vadră plină cu apa vieții.
Unii muritori însetați
Au băut din această apă;
Și osemintele lor s-au îmbrăcat
în slavă pe muntele schimbării la față.

Mi-e dor,
Mi-e așa de dor de norul alb.
Sub aripile lui,
Sînt îndestulătoare locuri
pentru cei ce vor mîntuirea.
De această frumusețe
Mă despart doar cîteva clipe,
Clipe în care îmi voi lua rămas bun
De la planeta Pămînt.

Mi-e dor,
Mi-e așa de dor de Isus.
«Chiar dacă mi se va nimici pielea,
și chiar dacă nu voi mai avea carne,
voi vedea totuși pe Dumnezeu.
Îl voi vedea
și-mi va fi binevoitor;
Ochii mei îl vor vedea
și nu ai altuia.
Sufletul meu tînjește de dorul acesta
înlăuntrul meu».
Mi-e dor,
Mi-e așa de dor de tine Isuse.

I. COMAN

Activitatea evanghelică, împreună cu o atență și plină de iubire păstorire a comunităților bisericii, formează lucrarea chemării noastre. Iată o parte a activității frățietății din districtul Iași III, Conferința Bacău:

— Cu ajutorul Bunului Dumnezeu am plănuit în cadrul comunității Goruni, o comunitate cu frați și surori virstnici, în mod de evanghelizare în care întreaga comunitate să poată participa.

Astfel, duminică 30 iunie a.c., ne-am organizat în grupe de câte doi și am mers din apartament în apartament la 28 de blocuri din Tomești.

Ne-a însoțit și fratele Merealbe, formind o grupă cu o tinăra nebotezată. Tinăra ne-a declarat după-amiază că au fost foarte antrenante vizitele făcute cu fratele Merealbe.

Am invitat 10 tineri din comunitatea Iași, care au făcut bune echipe cu frații din Goruni, energizând acțiunea.

Seara am avut o oră de rugăciune inedită pentru comunitatea Goruni. Toți frații și surorile plîngeau de bucurie și lăudau pe Dumnezeu pentru descoperirea celor ce-i așteptau cu solia păcii și a salvării.

Duminica următoare, acțiunea a continuat, așa încît toate blocurile din Tomești au fost vizitate, împărțindu-se pliantul: «Un dar deosebit pentru dumnea-voastră», cu oferta celor 24 de studii biblice.

Am primit deja scrisori de mulțumire și solicitare pentru 24 de studii «Biblia spune». Avem în plan să cerem să ni se pună la dispoziție o clasă din școala din comună pentru a ține acolo cursurile biblice cu toți cei interesați.

— Încă de la Tîrgu-Mureș, m-am gîndit că așa putea face o lucrare mai eficientă pentru romii de localitățile Petriș, Rotărie și Ciurea, dacă așa invita un frate rom de acolo, din cei care sînt bine fondați în adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu și trăiesc potrivit principiilor A.Z.S.

Mi-a fost recomandat fr. Gabor Demeter, membru al Comunității Cîmpenița-Mureș, mem-



AVANCRONICĂ LA CAMPANIA NAȚIONALĂ DE EVANGHELIZARE

bru în comitet și diriginte al lucrării misionare. I-am adresat invitația pentru primul Sabat din luna iulie 1991. A răspuns cu mare bucurie.

Joi noaptea, înaintea primului Sabat din iulie, conform înțelegerii, fratele a sosit. L-am întrebat cît timp ar putea sta la noi. Mă gîndeam să-l oprim pînă luni dimineață, ca duminică să putem avea cel puțin două ocazii de evanghelizare la Rotărie și Petriș.

Fratele Gabor mi-a zis: «Frate Baciu, intrucît e acum sezon de activitate și la noi, nu voi putea sta la dvs. mai mult de o săptămînă. Această veste a fost o mare bucurie pentru noi.

Așa că duminică la ora 14,00 am avut deschiderea conferințelor religioase la Petriș, unde a participat corul reunit al comunităților Dolhești și Deleni și fanfara din Moșna. Erau prezenți vreo 300 romi majori și 100 copii.

Am stabilit ca în fiecare seară

la ora 20,00 să avem întîlnire. Unde? O sală nu aveam... Această primă ocazie se derulase în intersecția mare din centrul satului.

Duminică, după Petriș ne-am îndreptat spre Rotărie, dar bălțile de la ploile anterioare ne-au barat drumul, iar norii se grămădeau pe cer negri și amenințători. Am stat puțin în cumpănă și ne-am rugat. După cîteva minute, ne-am hotărît să mergem cu două mașini de teren. Fratele Romică și-a luat remorca unde a încăput toată fanfara și pe culmea unui deal ne-am putut cobori la Rotărie. Fratele Mihai mergea în față.

Pe drum ne-am întîlnit cu preotul care urca din Rotărie. Ezi-tarea noastră a permis încheierea programului său. El ne-a oprit și ne-a întrebat: «Ce vreți să finalizați la Rotărie?». Noi i-am răspuns că vrem să vestim Evanghelia, iar el ne-a încurajat: «Vestiți oamenii Evanghelia, că au nevoie de ea, numai bani

să nu le cereți, că nu au».

Ne-am luat rămas bun și am plecat spre școala din Rotărie. În 20 de minute s-au adunat reprezentanți din tot satucul acela, circa 200 majori și 100 copii. Am cîntat, iar cuvîntul a fost rostit de fr. Gabor și de fr. Merealbe.

Luni seara la Pietriș, am încercat să ne adunăm într-o clasă de școală, dar sala era neîncăpătoare. Atunci ne-am hotărît să derulăm programul în spatele școlii. Iarba verde și deasă se folosea drept covor, pe care localnicii i' transformaseră repede în fotolii, iar zidul școlii constituia un veritabil ecran.

Fratele Gabor venise bine înarmat: Cu aparat de proiecție și 400 diapozitive. Pînă cînd noi am organizat tot ce trebuie, surorile instructoare au învățat copiii romilor o cîntare și o poezie în grup, așa că la deschiderea programului, părinții și-au ascultat copiii recitînd și cîntînd, creîndu-se astfel o bună impresie. În fiecare seară au fost circa 200 de suflete, căroră fr. Gabor le-a vorbit despre dragostea Domnului Isus, exprimată în pildele Sale și mai ales în viața Sa pămîntească.

Joi la ora 14,00 ne-am propus să vizităm împreună cu fr. Gabor, satul Ciurea, unde trăiesc țigani căldărari. Cînd am ajuns în sat, ne-am oprit. Se vedea pe coasta dealului din față, un grup de locuințe aparte.

Erau case mari, unele tip vilă, cu fațade viu colorate. «Cum să pătrundem acolo?... Isuse, Te rugăm să mergi înaintea noastră!», ne rugam cu toții în gînd.

Ajutorul a venit repede. În spatele mașinilor noastre, oprește un taxi, din care coboară un bărbat voinic cu barbă și soția lui. Se întorceau acasă de la Sighet. Era bulibașa Stănescu Damian, care ne-a invitat la el. Vrajmașul iar ne-a încercat. Fratele Demeter nu venise, deoarece șoferul se îmbolnăvise rău de tot. Fratele Romică s-a dus după el, 70 de km. Între timp, noi am vizitat cîteva case, unde am fost bine primiți și unde am găsit oameni închiși la culoare, dar cu sufletul des-

chis, alb, generos, primitori de oaspeți. Fiecare familie avea în curte atelier de fierărie. Am văzut un copil de 8 ani, bătînd ritmic cu un ciocan de 15 kg. Femeile și fetele lucrează cot la cot cu bărbații, sint harnici și plini de voie bună. Bunica Măndița ne-a povestit cum a fost la Bug.

Cînd a sosit fr. Demeter, atmosfera s-a încălzit intens, vorbeau aceeași limbă și se înțelegeau perfect. Fratele Demeter a

localitatea Ciurea este situată la 15 km. de Iași. Gabor mi-a declarat: «Frate Baci, mă bucur că iubiți țiganii, dar știți, noi avem un statut aparte. Simțim cînd cineva ține la noi, ne aprindem repede, sintem ca focul de paie, dar nu vă descurajați. Mulțumim Bunului Dumnezeu că la acest sfîrșit de istorie ne are și pe noi în vedere».

Cînd am fost la Dolhești, sîmbătă seară, după ce am terminat serviciile divine, la ora 17, două

— «Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi mai buni, cu o purtare aleasă, cu o inimă gingașă și plină de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr, acolo unde acum nu este decît una» — White, 9T/155.

sesizat perplexitatea noastră și ne-a liniștit: «Nu vă speriați, spunea el, noi vorbim mai tare, dar nu ne certăm».

S-au adunat în centrul satului patru țigani bulibașă, împreună cu o mulțime de subalterni și copii. Cuvîntul lui Dumnezeu a fost rostit pe țigănește.

Bulibașa Damian, ne-a declarat că de cînd a aflat că Sîmbăta e ziua de odihnă de la un frate de la Războieni, el nu mai lucrează Sîmbăta, ci Duminica. I-am invitat în Sabat la adunare și au răspuns cu bucurie.

Zece persoane ne-au onorat cu prezența la Comunitățile Deleni

mașini ARO, au dus țiganii acasă, iar noi cu tinerii și fanfara din Moșna, ne-am dus la Brădicești cu intenția de a trezi și acolo interesul pentru Cuvîntul lui Dumnezeu, de a descoperi noi prieteni ai adevărului. Fr. Gabor mi-a zis: «Eu am vorbit țiganilor, dvs. vorbiți românilor!». Ne-am așezat în centrul satului și în timp ce fanfara intona primele acorduri, tinerii mergeau pe la case, invitînd pe toți cei dornici. Au venit circa 50—60 de persoane și programul s-a desfășurat în bune condiții, pînă cînd cineva s-a urcat la volanul unui DAC de 16 tone și cu toată

— «Nici un argument nu este afit de puternic ca succesul întemeiat pe simplitate» — White/9 T/143.

și Dolhești, unde am avut programe deosebite. Comunitățile s-au înviorat. Au povestit și oaspeții din experiențele lor cu Dumnezeu. Ei nu știu carte, dar acum doresc să citească Biblia, așa că prima lucrare va fi învățarea literelor cu cei mici și cu cei mari.

Sabatul următor, cu un autobuz patruzeci de țigani majori și copii au vizitat comunitatea Moșna, iar după-masă, am mers cu toții la Comunitatea Iași pentru a-i recomanda fraților, deoarece

puterea și viteza s-a năpustit spre fanfară. Ne-am speriat, dar cerul l-a oprit la timp. Nu s-a întimplat altceva, decît că mai mulți oameni au venit să asculte. A trebuit să insistăm ca oamenii care ascultau să nu-l bată pe ne-cugetatul șofer. Unii dintre frați au intrat în vorbă cu el, iar ceilalți au continuat. Un punct foarte interesant a fost prezentarea fr. Gabor, care a spus experiența convertirii lui și a părinților lui, bețivi notorii. Șoferul

a plecat și a revenit cu primarul, care mi-a zis: «A venit la mine acest om nervos și a trebuit să vin cu el, nu vreau să vă deranjez, continuați, iar eu îl voi duce în altă parte, găsesc eu ceva de treabă pentru el»...

Era liniște. Fr. Gabor vorbea la cei circa 100 de oameni, căci s-au mai adunat între timp — și toți ascultau în tăcere.

Am colectat foi de răspuns pozitive de la toți cei prezenți, iar șoferul buclucaș a schimbat numere de telefon cu un frate din Iași, promițând că data viitoare ne aduce cu mașina lui să dăm un program frumos acolo.

«Mărit să fii Tu, Doamne», izbucnea din piepturile tuturor.

Ne-am întors la Iași cu fr. Gabor pentru că a doua zi dimineața la 5 avea tren spre Tg. Mureș. Am ajuns acasă la unu noaptea. Se încheiasse o săptămână de lucru intens. Dimineața, în gara Iași, fr. Gabor mi-a spus: «Am trăit experiențe minunate pe aceste meleaguri, pe care nu fusese niciodată. Aș dori să revin...»

Dumnezeu să fie laudat pentru toate... Amin!

După o săptămână, duminică seara, a avut loc deschiderea cursurilor (24 de studii biblice), într-o clasă la școala din Brădicești. Clasa a fost plină.

La comunitatea Dolhești, avem 28 de membri și prin harul Domnului 23 de suflete la clasa de pregătire pentru botez.

Lucrarea la penitenciarul din Iași

Prin harul Bunului Dumnezeu, din luna martie 1991 am început activitatea la penitenciarul din Iași. În fiecare săptămână aveam servicii divine de circa două ore la clubul închisorii, unde participau 75—90 deținuți.

Conducerea închisorii ne-a oferit spre experiment, pe acei deținuți care nu sînt scoși la munci, așa că cei mai răi, cei mai periculoși criminali, cu pedepsele cele mai mari, au putut fi contactați pentru orele de religie. La prima ocazie au fost scoși în mod forțat circa 110 deținuți. Aveau figuri crisate, dușmănoase, am încercat să dăm mîna cu ei, dar mulți au refuzat. Polițiștii stă-

teau în dreapta și în stînga noastră, înarmați și cu bastoane de cauciuc. I-am rugat ca la ocaziile următoare să fie aduși doar cei care doresc să participe la orele de religie. Data viitoare au venit cu 20 mai puțini, dar atmosfera a fost foarte plăcută. Ne-am rugat Domnului cu un grup de băieți ce erau prezenți

7 luni a stat în lanțuri.

«Ai vrea să slujești lui Dumnezeu?...». «Da, am luat deja hotărîrea aceasta, citesc Biblia ce mi-ați dat-o și mă rog în fiecare zi...»

Un altul mi-a declarat: «De cînd mi-ați dat Biblia, eu m-am lăsat de fumat. M-am gîndit că e păcat să deschid cartea sfîntă

— «Mult mai multă rugăciune, mult mai multă asemănare cu Hristos, mult mai multă conformare față de voința lui Dumnezeu, trebuie să fie aduse în lucrarea lui Dumnezeu» — White, 9 T/91

acolo și ocazie după ocazie, fețele pușcărișilor s-au schimbat. Noi am cîntat mai întîi, apoi i-am învățat și pe ei: «Eu altceva nimic n-aduc decît o vină grea... În mine nu-i nimic bun, tot ce-am făcut e rău... Nădejdea toată însă o pun în ajutorul Tău...»

Sînt aici bărbați între 18 și 62 de ani, cei mai mulți pînă la 42 de ani. Unii cîntă și plîng... După patru luni am cerut conducerii penitenciarului să-mi permită a discuta cu fiecare personal. D-l comandant, mi-a permis aceasta, așa că două zile, de dimineața pînă seara, am stat în penitenciar, discutînd și rugîndu-mă cu fiecare separat. Le-am pregătit și o mică surpriză, cite o punguță cu cireșe pentru fiecare. Pe unul l-am întrebat de cît timp nu a mîncat cireșe și el mi-a răspuns că de șapte ani și jumătate.

«Părinții mi-au murit, soția a dat divorț de mine, așa că nu mai am pe nimeni. Am fost condamnat la moarte, apoi pedeapsa a fost comutată la 25 de ani de deținție».

— «Ușurați nevoile fizice ale semenilor voștri și recunoștința lor va dărîma barierele și vă va face în stare să ajungeți la inimile lor» — White, 9 T/105.

— «Cîți ani ai, unchiule? l-am întrebat.

— «42, mi-a răspuns...»

Pe figura lui se vedeau pregnant urmele depărtării de Dumnezeu. Mi-a declarat că 1 an și

și să duhnesc a tutun».

60 % au luat decizia de a sluji Domnului, iar alții doresc să-și schimbe viața, dar mai studiază spre a vedea «dacă ce li se spune este așa»... Avem cereri pentru Biblii.

Gardienii ne spun că atmosfera din celule s-a schimbat, nu se mai bat, nu se mai ceartă. «Celula unde este Argint șef, este un exemplu de curățenie și disciplină», mi-a declarat ultima dată d-l loc. major.

La penultima ocazie publică la Club, am avut ca oaspeți zece studenți cu profesorul lor de la Institutul de Psihologie, care se specializează pentru lucru în penitenciar. După ore, am dat mîna și ne-am întreținut plăcut. Și-au exprimat aprobarea pentru activitatea noastră. Era prezent și un reporter de la Radio-Iași. Nu știam ce intenționează, dar luni, 15 iulie, ora 18, s-au transmis prin Radio-Iași următoarele: «Porțile penitenciarului s-au deschis pentru Cuvîntul lui Dumnezeu. Biserica Ortodoxă vizitează penitenciarul, de aseme-

nea Biserica Penticostală și Evanghelistă, dar cea mai eficientă acțiune o întreprinde Biserica A.Z.S. prin pastorul Baciu Eugen și ajutorul său, Lascăr Ioan. Cei mai răi deținuți vor să

se boteze la adventiști».

Din interviul luat unui deținut, spicuiim:

— Ce vă determină să acceptați această religie?

— Am citit Biblia — și modul în care pastorul ne-a prezentat iubirea lui Dumnezeu, a contribuit la aceasta...»

«Este nevoie de Ploaia Timpu-

rie și Tîrzie, noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu» — 1 Cor. 3,9. Numai Domnul poate da prețioasa Ploaie Timpurie și Tîrzie. Norii, lumina soarelui, roaua nopții, acestea sînt cele mai prețioase provizii ale cerului. Dar toate aceste favoruri ale cerului, acordate cu bunăvoință, se vor dovedi de mică valoare pentru acei care nu și le însușesc

prin efortul susținut și zelos din partea lor. În fiecare sezon trebuie semănată semințe. Este absolut necesar să fie observate legile care guvernează timpul semănatului și al secerișului» (Manuscris 82 din 24.IX. 1897).

Pastor asistent,

Baciu Eugen

DUCEȚI-VĂ ȘI VOI ÎN VIA MEA

— Urmare din pag. 2 —

în grupe mici și îi trimitea să lucreze pentru alții, doi cîte doi (Luca 10, 1). Aceasta este lucrarea ce ni se cere s-o facem acum și la aceasta este chemată întreaga biserică; bărbați, femei, tineri și vîrstnici, copii și adolescenți, sănătoși sau bolnavi, toți sînt chemați să lucreze după puteri în via Domnului.

«Minunea dragostei lui Hristos va topi și supune inimile, acolo unde toate celelalte metode vor da greș» — E. G. White.

«Hristos a luat toate măsurile pentru ca lucrarea Lui să se poată încheia și a luat asupra Sa răspunderea pentru succesul ei. Atîta timp cît ucenicii vor asculta de Cuvîntul Său și vor lucra în strînsă legătură cu El, ei nu pot da greș» (HLL, p. 822, engl.).

«Dar metoda lui Hristos va da succes adevărat în cîștigarea de suflete» (Ev. 363, ed. engl.).

Am redat mai sus cîteva din gîndurile expuse de fr. Jim Zachary în materialul prezentat de dînsul.

Facă Domnul ca majoritatea covîrșitoare a membrilor Bisericii să devină acum lucrători împreună cu Dumnezeu, răspunzînd degrabă urgentei chemări a Celui ce Și-a jertfit viața pentru noi: «Duceți-vă și voi în via Mea!».

MERG SPRE DOMNUL MEU

Mi-aș zidi o casă,
O casă cu ferestre spre răsărit,
Spre a-mi fi adăpost și fericire.
Dar n-am timp, mă grăbesc.
Vreau o colibă-n mintuire.

Aș săpa o fîntină,
Din care să fișnească izvoare de apă
Pentru orice suflet insetat.
Dar n-am timp, știu un izvor
Mai veșnic, mai curat.

Aș sădi un pom,
Am un puiet de la pomul cu mere de aur,
Și m-aș îmbogăți fără de margini.
Dar mă grăbesc,
Drumul meu urcă spre alt tezaur.

M-aș avînta apoi în luptă
Și-aș dobîndi un nume de glorie
Pe-al vieții drum.
Renunț, însă și-acî;
Isus mi-a spus că-n ceruri
Am unul mai bun.

Aș tot fugi și-aș alerga,
Ca să cîștig, s-adun,
Așa cum pare-a fi firesc.
Dar n-am timp, le las pe toate-acum,
Căci vreau pe Domnul meu
Să-L întilnesc.

I. COMAN

FRATELE PAUL GORDON DIN NOU PRINTRE NOI



Frații Delafield, Gordon (centru) și Bremer cu ocazia primei vizite a fr. Gordon în România.

Fratele PAUL GORDON, secretar al Fundației E.G. White, s-a aflat pentru a treia oară în țara noastră timp de o săptămână. Cu această ocazie a avut loc următoarea discuție între redactorul revistei noastre și oaspete:

R. — «Vă aflați la cea de a treia vizită în România. Cum apreciați activitatea bisericii în noile condiții în care trăiește și lucrează biserica din România astăzi?»

G. — «Față de situația din trecut, constat o mai mare deschidere. Seminarul are în prezent mai mulți tineri care se pregătesc pentru lucrare. Biserica este acum mult mai liberă în activitatea ei și am toată încrederea că ne stau în față zile mult mai minunate.»

R. — «Care este obiectivul, scopul acestei vizite pe care o faceți în România?»

G. — «Am fost invitat de către fr. Ludecher, să vizitez trei dintre țările din Europa de răsărit. România este una din cele trei țări. Am fost în Bulgaria, unde m-am întâlnit cu pastorii și cu membrii din cîteva comunități. Sint acum aici, unde am avut și am întâlniri bune cu seminariștii Dvs., iar pentru Sabat, voi vizita cîteva comunități, după care voi

pleca în Cehoslovacia, unde voi fi în mijlocul seminariștilor și al frăției noastre de acolo.

Am făcut această vizită la invitația expresă a Diviziunii, în mod special ca să stau cîteva zile cu seminariștii și corpul profesoral, ceea ce am făcut și fac cu plăcere.»

R. — «Țin să vă asigur că sînteți totdeauna bine venit și apreciat în România.»

G. — Îmi aduc cu plăcere aminte de primele două vizite făcute în România. Îmi aduc în mod deosebit aminte de prima mea vizită, cînd am stat două săptămîni și am călătorit în toată țara.

În jurnalul meu personal am reținut că atunci am vizitat și sprezece comunități. Ceea ce a fost ceva extraordinar pentru mine, a fost faptul că atunci cînd ajungeam la o comunitate, ea era plină.»

R. — «Și aceasta într-un regim totalitar-comunist!»

G. — «Da, adevărat! Pentru mine a fost și a rămas o experiență unică.»

R. — «Ce este nou în activitatea Dvs. și a Fundației E.G. White?»

G. — «Cel mai extraordinar proiect pe care îl avem acum este

«Am mulți

prieteni aici!

Mă rog

Bunului

Dumnezeu ca

biserica din

România

să prospere,

să crească!



acela de a înregistra toate lucrările serei White, tot ce s-a publicat, cele șase volume conținând biografia serei White, scrisă, de A. White și întreaga Biblie, pe un compact-disc, care poate să fie foarte bine folosit ca o concordanță. Dacă dorești să ai un anume citat din lucrările servei Domnului, să-l poți avea imediat. Dacă vrei să citești un anumit capitol, sau un material al Spiritului Profetic ce tratează un anume subiect cum și referințele biblice, în câteva secunde le ai pe ecranul computerului. În opinia mea, acesta este unul dintre cele mai extraordinare proiecte la care am lucrat.

Acum două săptămâni am luat hotărârea să alcătuim un nou curs de Spiritul Profetic pentru uzul membrilor noștri. Mai avem și alte proiecte, cum ar fi «Testimonies Countdown 3», compilații din Mărturiile pentru Comunitate, pentru America și pentru biserica mondială. Continuăm, de asemenea, să încurajăm traducerea cărților Spiritului Profetic în alte limbi. Conferința Generală, E.G. White Estate și Diviziunile ajută în mod substanțial — din punct de vedere financiar — orice noi traduceri. Putem spune că în prezent se traduc și se tipăresc mai multe cărți ale Spiritului Profetic, decât pînă acum.»

R. — «În prezent și noi tipărim volumul 9 din Mărturiile. Sperăm ca în 2—3 ani să putem, cu ajutorul Domnului, să tipărim toată seria de 9 volume ale Mărturiilor (Testimonies). Această primă ediție a Mărturiilor în limba română, tipărită de biserica noastră, conține în josul paginii și numerotația paginilor din original, putînd folosi astfel indexul scrierilor servei Domnului.»

G. — «Îmi aduc aminte că în zilele dinainte de revoluție, nu puteați tipări așa ușor. Cu toate acestea știu că ați publicat o serie de lucrări ale Spiritului Profetic. Pe unele le-ați tradus, le-ați dactilografiat și le-ați răspindit. Ceea ce ați tipărit atunci, ați tipărit în tipografiile de stat?»

R. — «Da! Am tipărit în tipografiile statului și... încă mai tipărim în aceste tipografii. Atunci am tipărit cu mari greutate și în tiraje mici, aproape simbolice: Hristos Lumina Lumii, Calea către Hristos, Tragedia Veacuri-

lor, Patriarhi și Profeți, Parabole. Dar am tipărit.

R. — «Nu credeți că a sosit timpul ca E.G. White Estate să înființeze un centru de cercetare al Spiritului Profetic în România?»

G. — «Da! Cred că este o bună și interesantă întrebare. Să vă explic un lucru. Noi am înființat astfel de centre în mai multe țări. Am vorbit despre această posibilitate în discuțiile purtate astăzi la Seminar. La început am căutat să înființăm câte un centru în fiecare Diviziune. Am înființat astfel de centre, de regulă, pe lângă școlile noastre. Avem un centru la Washington, la Loma Linda, în Europa la Newbold, în Anglia și în alte opt centre în diferite părți ale lumii. Vom continua, sper să înființăm astfel de centre în cadrul colegiilor, universităților și seminariilor.»

R. — «Cred că este necesar să se înființeze și în România. Avem un tineret numeros și dornic de instruire. Avem în jur Bulgaria, Jugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia, Rusia, ceea ce impune un astfel de centru aici în România. Gîndiți-vă serios la acest lucru, nu ca la o simplă dorință, ci o certă necesitate.»

G. — «Da, este adevărat ceea ce spuneți. Dar pentru a realiza acest lucru, aveți nevoie de spații pentru aceasta. Aveți nevoie să construiți o clădire modernă pentru Seminar și atunci discutăm și această problemă. Cum văd, aveți nevoie de clădiri pentru comunitățile ce le aveți și pentru alte instituții. Și eu cred că este bine să avem aici în România un astfel de centru de cercetare.»

R. — «Cum am putea avea aici, fie la Uniune, la redacție sau la Seminar — pînă vom face un

Continuare în pag. 18

— «Pastorii noștri să-și ducă povara răspunderii lor cu frică și cutremur, cerînd de la Domnul înțelepciune, cerînd stăruitor harul Lui. Ei să-și facă din Isus Modelul lor, studiînd cu sîrguință Cuvîntul Lui și aducînd în practica vieții zilnice principiile care îl puneau în mișcare în lucrarea Lui pe cînd era pe pămînt» — White, 9T/102.

Concursul de poezie

În numărul din 6 iunie 1991 al revistei noastre, am inițiat un concurs de poezie, pentru a stimula activitatea de creație poetică, afiș de necesară activității tineretului din comunitățile noastre. (La data aceea nu apăruse «Încotro?» — revista Departamentului Tineretului).

Am avut surpriza plăcută de a primi un număr apreciabil de participări. Începători, unii care ne mărturisesc că au mai lucrat, chiar și profesioniști. Tuturor le mulțumim și cei care doresc să colaboreze la revista noastră cu lucrările lor, să se simtă liberi să ne trimită astfel de materiale, pentru care le mulțumim anticipat.

Manuscrisele trimise nu se înapoiază. Deci nu ne trimiteți originale.

Rezultatele concursului nostru le vom publica în numărul pe februarie 1992, al revistei noastre.

Iată numele celor ce au trimis poezii pentru concursul inițiat de revista noastră «Curierul Adventist»: Alexandru Nicolae, Com. Lipia-Bojdeni, Conf. București; Amarandi Dumitru, Com. Belu, Conf. București; Anonim — Arad; Avram Lenuța — Com. Gh. Doja, Conf. București; Barbu Mariana — Com. Sinersig, Conf. Timișoara; Băluță Georgeta — Com. Vladimir, Conf. Timișoara; Butaciu Elena — Com. Goruni, Conf. Bacău; Chirilă Gelu — Com. Ștefan cel Mare, Conf. Bacău; Chicioreanu Sorina — Com. Măneciu, Conf. Brașov; Ciolan Iuliana — Com. Plosca, Conf. București; Ciolan Isac, Vaslui, Birlad; Conf. Bacău; Ciolănel Gabriela, Com. Brașov — Conf. Brașov; Ciorbă Iosif — Gherla, Conf. Cluj; Coman Ana-Maria, Com. Bădeni, Conf. București; Corneliu Anca, Neagra, Sfînceni, Conf. Cluj; Dănăiață Gabriel — Bumbesti, Conf. Timișoara; Dănăilă Ilie, Com. Cazacu-Vechi, Conf. București; Elena Matei, Com. Lupșanu, Conf. București; Enea Anișoara, Com. Roman, Conf. Bacău; Florea Teodorina, Com. Matca, Conf. Bacău; Georgescu Daniel, Com. Goruna, Conf. Brașov; Grăjdinoiu Costică, Brăila, Conf. Bacău; Grigoraș Denisa, Com. 6 Martie, Conf. București; Ion Daniela-Carla, Com. Niculești, Conf. București; Ion Gianina-Romelia, Com. Sperieșeni, Conf. București; Iliescu Mihail-Arthur, Alexandria, Conf. București; Kemeneș Maria-Magdalena, Com. Brașov, Conf. Brașov; Lupu Estera, Com. Matca, Conf. Bacău; Manu Vasile, Com. Surani, Conf. Brașov; Mănăilă Ghiță, Com. Matca, Conf. Bacău; Micu C. Maria, Com. Dormărunt, Conf. București; Mihalcea Daniela, Com. Negoești, Conf. Brașov; Mihalcea Gabriel, Com. Negoești, Conf. Brașov; Modiga Eftimie, Com. Sighișoara, Conf. Brașov; Moș Daniel, Com. Călărași, Conf. București; Movilă Ionel, Com. Giurgiu, Conf. București; Mitriță Geta, Com. Dobrotești, Conf. București; Nădășan Valentin, Com. Reghin, Conf. Cluj; Nedelcu Magda, Com. Măgureni, Conf. Brașov; Năffănăilă Cami, Com. Ceptura, Conf. Brașov; Niță Laura, Com. Constanța, Conf. București; Olteanu Marinela, Com. Dărmănești, Conf. Brașov; Oprea Gheorghe, Com. Urlați, Conf. Brașov; Oprea Cerasela, Bădeni, Conf. București; Pascu Beniamin, Com. Cluj; Conf. Cluj; Pavel Diana, Com. Moinești, Conf. Bacău; Pană Manuela, Com. Timișoara, Conf. Timișoara; Pătrașcu Tania, Com. Vilcănești, Conf. Brașov; Petrescu Aurel — Com. Ciorăști, Conf. Brașov; Popa Anișoara, Com. Matca, Conf. Bacău; Popa Oana, Com. Constanța, Conf. București; Prisăcaru Elena — Com. Piatra Neamț, Conf. Bacău; Șerbănescu Stelian, Com. Nenciulești, Conf. București; Soporan Teodor, Com. Frata, Conf. Cluj; Stancu Sabina — Com. Seaca, Conf. București; Stancu Ștefan — Com. Seaca, Conf. București; Sfoenică Emanuela, Com. Plosca, Conf. București; Ștefan Daniela, Com. Nenciulești, Conf. București; Ștefan Mihaela, Com. Nenciulești, Conf. București; Tederean Mircea — Com. Todirești, Conf. Bacău;

— Continuare în pag. 17 —



Isus prezent în Biserica Sa din toate timpurile

SCRISORI APOCALIPTICE "INGERUL ÎNALȚAT"

Un băiețel a venit fugă la mama lui strigând plin de bucurie și importanță: «Mămico, eu sînt tot atît de înalt ca și Goliat. Am aproape trei metri».

«Da... ce te face să crezi lucrul acesta?», îl întrebă surprinsă mama sa.

«Ei bine, eu mi-am făcut singur o linie de măsurat, care este numai a mea, m-am măsurat cu ea și așa am văzut că am aproape trei metri înălțime».

Sfînta Scriptură ne vorbește despre oameni care sînt asemenea acestui băiețel. Ei au metodele lor; au propriile lor instrumente de măsurat, cu care își măsoară adesea valoarea și capacitatea lor. Apostolul Pavel vorbește despre astfel de oameni care «se măsoară cu ei înșiși», care se compa-

ră, «se pun alături cu ei înșiși», spunînd despre ei că sînt «fără pricepere», sau neînțelepți (2 Cor. 10,12).

Mîndria, îngîmfarea au fost un blestem pentru milioane de oameni în decursul timpului. Uneori, o poziție importantă, înaltă, era impusă prin puterea forței; altădată însă, era asumată de bunăvoie, ba chiar cu vădit interes.

Putem spune că ambele situații, ambele experiențe au confruntat pe creștinii care au trăit în perioada PERGAM a bisericii, cum și pe creștinii de pretutindeni și din orice vreme.

PERGAM «înălțime» sau «elevare». Orașul Pergam din Asia Mică era așezat pe o stîncă înaltă și niciodată n-a putut fi cucerit decît prin vicleșug. Cetatea Per-

gamului era considerată ca fiind cel mai sigur loc al imperiului. Aici se depozitau bogățiile; aici își avea sediul curtea supremă a țării și aici își avea sediul consulul roman, ce avea autoritate asupra Asiei. Simbolul cetății era ascuțita sabie romană cu două tăișuri, renumită la timpul ei. Simbol al autorității și puterii de viață și de moarte asupra celor de sub jurisdicția lor.

De reținut că această perioadă istorică a bisericii este marcată, la începuturile ei, de momentul în care împăratul Constantin s-a declarat a fi creștin, a realizat unirea bisericii cu statul, înălțînd astfel foarte mult pe cei ce pînă atunci au fost persecutați pentru credința lor creștină.

Religia creștină, neputînd fi nimicită prin forță, Roma își schimbă tactica. Acceptă creștinismul și-l oficializează. Biserica devine politică, abdicînd de la rolul ei și de la poziția sa spirituală. Făcînd astfel ea pierde mult din spiritualitatea ei. În toate veacurile, în lunga istorie a omenirii, o biserică politică, a fost o biserică lipsită de spiritualitate. Poate că din acest motiv în constituția multor state este statuat principiul separării bisericii de stat. Unirea bisericii cu statul a însemnat adesea un control al bisericii asupra statului sau invers, ceea ce a constituit un serios handicap pentru viața și spiritualitatea bisericii, a membrilor ei. Din nefericire, această perioadă a Pergam-ului a cunoscut această experiență a căror rezultate

se văd lămurit pînă astăzi.

Dar în ciuda acestei situații, ca întotdeauna au existat mulți copii credincioși ai lui Dumnezeu, care au știut să deosebească voia lui Dumnezeu, de ceea ce este firesc, omenesc, satanic.

«Știu unde locuiești; acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea, nici... chiar... cînd martorul meu credincios a fost ucis la voi...» (v.13).

Nimic nu scapă cunoașterii divine. Pergamul devine în acea perioadă sediul religiei păgîne. Cînd Cucereste Babilonul, marele preot (pontifex maximus) al misterelor idolatre babiloniene se refugiază, cu toată suita și simbolurile idolatre, la Pergam și apoi la Roma. Dar chiar aici, Dumnezeu avea martorii Lui credincioși. Ei au ținut la Numele Lui. Ei n-au negat credința lui Isus nici chiar atunci cînd stăteau în fața unei morți teribile. Este solia ce ne este transmisă peste veacuri: «Fii credincios zi de zi, clipă de clipă, în toate zilele vieții tale... pînă la moarte». Acestora li se dă asigurarea că vor primi cu-

nuna nepieritoare a slavei lui Dumnezeu.

Dar... oficializarea bisericii și «prosperitatea» ei a săvîrșit ceea ce persecuția n-a putut înlăcuți.

«Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin la învățătura lui Balaam... și... cîțiva care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc... Pocăiește-te dar» (v. 14—15).

Balaam, simbol al celor ce iubind arginții, ca și Iuda, sînt gata să vîndă adevărul; este simbolul falșilor învățători ce sînt gata să găsească căi și metode pentru a-și rotunji conturile, a-și adjudeca noi posesiuni (case, mașini), simbolul compromisului cu lumea, păstrînd însă «forma evlaviei». Religia aceasta balaamică, alergarea după avere și onoare de pe urma «calității de profet», avea să ducă și duce biserica lui Dumnezeu la a fi considerată «o casă de negustorie» (Ioan 2, 16). Un adevăr universal și mereu valabil. În perioada «Pergam» a bisericii, biserica a ajuns la compromis cu lumea, ca niciodată pînă atunci. Încet, dar sigur, învățăturile false au pătruns pe ușile larg deschise ale bisericii «etatizate», împre-



IOAN - VIZIONARUL

ună cu o largă gamă de practici false, idolatre. Puri-tatea apostolică a fost în mare măsură părăsită. Rituaturi și ceremonii au luat locul purității vieții și credincioșiei în învățatură. De aceea, Mîntuitorul avertizează:

«Pocăiește-te! Altfel, voi veni la tine curînd și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele» (v. 16).

Cînd Balaam a pornit pe drumul compromisului de dragul «arginților», îngerul Domnului i s-a opus cu sabia scoasă, pe care — din nefericire — numai animalul a văzut-o. Ochii sufletului porniți spre compromis și înavuțire erau și sînt orbi. Da! Cuvintele lui Hristos sînt ca o sabie împotriva păcatului, așa cum spune apostolul:

«Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăisuri; pătrunde pînă acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gîndurile inimii» (Evr. 4,12)

Cu sabia Cuvîntului lui Dumnezeu trebuie eradicat

CONCURSUL DE POEZIE

— Urmare din pag. 15

Toader Natanael — Com. Eforie Nord, Conf. București; Tomescu Andreea, Com. Cîmpina, Conf. Brașov; Tonu Mitică, Com. Războieni, Conf. Bacău; Turda Grigore — Com. Săpînța, Conf. Cluj; Turturică Mihail — Com. Mireasa, Conf. București; Ursan Tican-Elena, Com. Deleni, Conf. Bacău; Vacari Loredana — Com. Gura Humorului, Conf. Bacău; Varody Iosif — Com. Luduș, Conf. Cluj.

București,
8 nov. 1991

Redacția

păcatul. De aici necesitatea absolută de a studia Cuvîntul lui Dumnezeu, de a cunoaște și trăi Cuvîntul vieții. De a te hrăni cu el zilnic, spre a putea și a ști cum să hrănim pe alții.

Este datoria dintotdeauna și de astăzi a slujitorilor lui Dumnezeu, aceea de a lua atitudine împotriva păcatului și a lucra cu cei păcătoși. De a se apropia cu căldură de ei și în iubire și cu zel să-i îndrume spre izvoarele vieții. Lucrarea personală, lucrarea de pastorație, rămîne chemarea și lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu, în paralel cu menirea lor de a vesti Cuvîntul vieții.

Cu păcătoșii «din biserică» trebuie să se facă o lucrare care să ducă la pocăință sau de nu, ei trebuie să fie separați de obștea bisericii. Este nevoie de o lucrare pătrunsă de spiritul iubirii și al responsabilității și o atitudine categorică față de cei ce se «ferecă» în păcat.

Adeesea, slujitorii Cuvîntului sînt ispitiți să rostească predici care să se adreseze minții și nu inimii. Să încînte și nu să răscolească. Această pentru a fi categorisiți «un bun orator», fără ca inima și ființa păcătosului să fie răscolită și să spună: «Ce să fac?»

Cîndva, Daniel Webster, un renumit om politic, orator și om de stat american, a petrecut concediul undeva «la țară». Cu această ocazie el mergea dimineața și seara la o mică biserică. Într-o zi, o nepoată a lui îl întrebă de ce anume merge el să asculte un «pastor de țară», în timp ce re-

numiții pastori din Washington nu erau luați în seamă de el. Webster a răspuns: «La Washington, pastorii de care spui predică lui Daniel Webster politicianul, omului de stat. Aici însă acest om îi vorbește despre Isus Hristos păcătosului Daniel Webster». Iată de ce avea nevoie păcătosul atunci și de ce are nevoie păcătosul astăzi. De acest fel de predicare avem nevoie. De astfel de pastori are nevoie biserica astăzi, așa cum a avut întotdeauna. «Cine are urechi de auzit... să audă». Cei ce iau seama la cuvintele pe care cerul le adresează celor de atunci și de astăzi, vor fi binecuvîntați. Ei se vor hrăni cu Pîinea Vieții (mana ascunsă) ce duce la viața veșnică. Ei vor avea un nume nou (piatra albă), numele biruitorului, nume cunoscut numai de Dumnezeu și de el și care cuprinde experiența lui cu Dumnezeu. Cel ce a fost rob al păcatului este acum eliberat, este biruitor, este ascuns cu Hristos în Dumnezeu — moștenitor împreună cu Dumnezeu și cu Hristos (Rom. 8,17).

Să nu uităm că deși biserica se bucură astăzi de libertate, nu va fi totdeauna așa. Și experiența nu prea îndepărtată ne confirmă acest lucru. Pendulul se va mișca din nou. Ca și în căsătorie, noi sîntem uniți cu Hristos pentru totdeauna. În timp de prosperitate ca și în timp de adversitate. Cît viața mai pulsează în corpul nostru, noi să iubim ceea ce iubește Dumnezeu și să urîm ceea ce urăște El. Deși locuim aici, pe acest pămînt

unde este scaunul de domnie al Satanei, noi să slujim din iubire lui Dumnezeu și aproapei și pocăința să fie emblema și ținta vieții noastre. Să prezentăm păcătoșilor pe Hristos și pe El răstignit și Hristos, caracterul Lui să fie văzut reflectat în viața și activitatea noastră.

Marțorul Credincios

PAUL GORDON ÎN ROMANIA

— Urmare din pag. 14

centru de cercetare — acest compact-disc și aparatura necesară, pentru studiu și cercetare? Ar fi de un real ajutor în activitatea noastră».

G. — «Nu este greu. Costă ceva, dar nu este imposibil. Este nevoie de un compact-disc care costă aproximativ 475 dolari. Mai aveți nevoie de un discoplayer special și un computer I.B.M. De asemenea și un printer pentru copierea materialului necesar». (Mă gîndesc că Uniunea ar trebui să facă un efort pentru a avea această aparatură, din contribuția îndeosebi a Conferinței Generale, E.G. White Estate și a Diviziunii pentru noile traduceri din Spiritul Profetic. O idee rezonabilă și nicidecum utopică).

R. — «Ați dori să adresați un cuvînt frățietății advente din România, acum în ajunul noului an 1992?»

G. — «Vreau să spun că nu voi uita niciodată, vizitele pe care le-am făcut aici în România. Am mulți prieteni aici. Mă rog Bunului Dumnezeu ca Biserica din România să prospere și să crească și eu știu că ea se va dezvolta. Am găsit aici un mare și sănătos entuziasm și încredere pentru prezent și viitor. Ne stau înainte vremuri și situații dificile. Dar Biserica Adventă din România are un viitor mare și doresc întregii frățietăți un an prosper și plin de binecuvîntări.

București,
8 nov. 1991

Fotografie din arhivă.



INSTITUTUL BIBLIC — DICIOSINMARTIN

Corpul profesoral. Frajii: Stănică Gh.; V. Diaconescu cu soția; Gaede cu soția; D. Florea cu soția; M. Manea cu soția și Maica Albulescu

**SEMINARUL TEOLOGIC
ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA**
- DISCUȚII ȘI PREOCUPĂRI -

Întrebare: — «Credeți că cititorii revistei noastre ar fi interesați să afle cite ceva din preocupările aceluia la care ne gândim, cînd ni se amintește despre Seminarul nostru Teologic?»

Răspuns: — «Cred că cititorii „Curierului Adventist” sînt mai mult decît doar preocupați de activitatea Seminarului. Ei sînt implicați chiar în viața și activitatea acestei instituții sfinte. Îmi las gîndul să cuprindă vasta suprafață a patriei noastre. De la Dunărea de jos și pînă la Vișeu și Borșa Maramureșului, de la Timișoara și pînă dincolo de Chișinău, de la Baia Mare și pînă la Constanța, de la Zimnicea și pînă-n nordul Moldovei, pretutindeni văd parcă părinți, familii, comunități, conferințe, care cu un deosebit interes, gîndesc la trimișii lor, se roagă pentru ei și așteaptă întoarcerea lor ca niște slujitori vrednici, pregătiți pentru lucrarea lui Dumnezeu. În orice familie, cei mai mici se bucură de atenția deosebită a tuturor. La fel și în familia adventă. Tot ce e mai bun le revine, pentru ca să crească!»

«Cîndva am fost preocupat de gîndul ca Seminarul să aibă o revistă — măcar trimestrială — prin care să se facă cunoscut. În momentul de față încă e greu de realizat un asemenea plan, dar pe paginile «Curierului Adventist», cred că mulți ar citi cu bucurie — măcar trimestrial — cite o prezentare din viața Seminarului. Din pana elevilor, ca și din pana celor ce răspund pentru acest institut».

Întrebare: «În ce măsură tineretul bisericii noastre e dornic să urmeze cursurile Seminarului?»

Răspuns: «Tineretul, dar și alții, aparținînd altor categorii de vîrstă și fără pretenții de angajare, își exprimă într-un număr tot mai mare, dorința de a studia la Seminar. Numărul celor ce pot fi primiți este totuși limitat. Spațiul ce ne stă la dispoziție, numărul cadrelor didactice, posibilitățile de cazare, fondurile alocate pentru susținere, întreținere și dotări; apoi limitarea, potrivit condițiilor, la un număr optim ce poate fi cuprins într-un proces educativ, toate acestea își spun cuvîntul cu ocazia admiterilor. Ținînd cont

de numărul fetelor care și-au exprimat dorința de a studia la Seminar, putem spune că în caz de deschidere, încă odată s-ar dubla numărul elevilor noștri. Cei 136 de tineri care s-au prezentat la admitere anul acesta, indiferent că au putut fi primiți sau nu, gândindu-ne la posibilitățile noastre reale, aceștia au mărturisit că sînt trup și suflet devotați lui Dumnezeu și s-au identificat cu cauza Evangheliei».

Întrebare: «Acest răspuns obligă la cîteva noi întrebări, de pildă: „După ce criterii poate fi primit cineva la Seminar?”»

Răspuns: Pe baza recomandărilor părinților spirituali și pe baza rezultatelor obținute cu ocazia examenului de admitere. Sîntem de acord că ambele temeuri ale admiterii pot fi apreciate subiectiv. De pildă, într-o comunitate cu pretenții neînsemnate, cineva cu capacități medii poate fi apreciat ca excepțional. Sau cineva care s-a pregătit conștiincios, poate alege din mulțimea biletețelor cu subiecte, tocmai unul mai puțin cunoscut. Din acest motiv teste minuțios alcătuite se întocmesc, pentru a contura cît mai fidel identitatea reală a unui candidat. Se admite însă că cineva cu spiritualitate deosebită, poate face o lucrare mai eficientă decît altul cu capacități intelectuale deosebite, dar cu spiritualitate mai scăzută. În acest domeniu însă, numai Dumnezeu poate face deosebire între un candidat și altul. Noi oamenii sîntem legați încă de pretențiile unei școli și ne folosim de metode de selecționare convenționale».

Întrebare: «Se asigură Seminarului condiții materiale pentru o bună desfășurare a activității sale?»

Răspuns: «Avem condiții sărăcicioase. Săli de clasă nu avem. Elevii stau înghesuți în niște cămăruțe la Comunitatea Labirint. Nu au mese, scriu ținînd caietele pe genunchi. Nu au cursuri și nu avem mijloace de multiplicare ale acestora, tot din lipsă de dotări și de aglomerare cu materii și ore excesiv de multe. Pînă acum încă nu avem o bibliotecă. Duem lipsă de dotări sanitare elementare; nu putem asigura măcar o masă satisfăcătoare elevilor și din zi în zi e mai greu să aduni fonduri suficiente pentru asigurarea hranei. Hirtia, caietele, cursurile multiplicare, cărțile neapărat necesare, etc. toate acestea sînt scumpe, toate acestea ne prilejuiesc multe frămîntări pe plan administrativ.»

Întrebare: «După această enumerare deloc sărăcicioasă în lipsuri, ce aveți totuși?»

Răspuns: «Avem dorința de a preda elevilor noștri tot ce șocim și simțim că e mai scump în Cuvîntul lui Dumnezeu și în experiența creștină. Îi ajutăm ca ei înșiși să cerceteze, să caute și să descopere valorile spirituale. De minune ne

completăm unul pe altul: unul aduce cunoștințele cumulate, altul sistematizează rațional, altul își bate capul să asigure condiții de activitate rodnică. Ne străduim cu toții să avem o atmosferă de colaborare și de înaltă spiritualitate creștină. Avem și bucurii. Avem bucuria să știm alături de Seminar și un număr mare de familii, care fără interese comerciale și-au împărțit spațiul căminurilor lor pentru a găzdui pe elevi. Domnul îi cunoaște pe ai Săi. M-au mișcat pînă la lacrimi bucuriile mici ale acestor copii. Să-i vezi cînd povestesc experiențele lor adunate Sabat după Sabat în comunitățile unde sînt repartizați pentru practică. Și au o bucurie care pentru mulți dintre cei de acasă e mai greu de sesizat. Într-o seară, niște frați au golit cîteva saci cu cartofi în curtea Seminarului. Cartofi frumoși! Să fi văzut apoi pe copiii aceștia, alegînd, curățînd, pregătînd cu bucurie «o gustare» deosebită pentru ei. Dragoste naște bucurii!»

O ultimă întrebare: «Cum s-ar putea cuprinde în puține cuvinte, ținta pe care și-o propune un Seminar Teologic Adventist?»

Răspuns: «Chemarea solemnă, idealurile înalte ce însuflețesc această biserică, cuprind în atmosfera lor și pe seminaristi. Ei sînt fiii bisericii. Vin din comunități. Sabat după Sabat fac practică în comunități, cuprinzînd un teritoriu vast, de la Craiova și pînă la Brăila, Constanța. Frații din Comitetul Uniunii — răspunzători pentru diferitele ramuri ale lucrării — sînt și ei prezenți la Seminar, predînd materii corespunzătoare preocupărilor lor. Alți frați din comitetele Conferințelor își asumă cîte o parte a poverilor noastre. Astfel Seminarul, prin activitatea și atmosfera ce îl domină, trăiește din plin bucuriile și frămîntările mișcării advente din preajma revenirii Domnului Hristos și a pregătirii pentru acest mare eveniment. Despre mulți pe care-i cunosc mai de aproape, pot spune că ei trăiesc imperativul momentului la un nivel de avangardă, capabili a arăta miine o țintă și un exemplu de urmat. Rugăciunile elevilor, înălțate la începutul și sfîrșitul orelor, precum și cu ocazia minutelor de spiritualizare în cadrul ‘capei’, mărturisesc despre adevărul celor spuse. Acest ultim răspuns aș dori totuși să-l lărgesc puțin mai mult într-un articol viitor, rămîinînd ca discuția prezentă să devină o deschidere de rubrică, și mulți, profesori, elevi, părinți, slujitori, să se simtă chemați a contribui la pagina Seminarului din ‘Curierul Adventist’».

D. Faluveghy
Secretar al
Seminarului
A consemnat:
D. POPA

SÎNTEM ÎNTREBAȚI? RĂSPUNDEM.

Continuare din pag. 6

După metoda anului nesuirii pe tron, primul an de domnie începe să fie socotit din momentul în care el se urca pe tron⁵. Astfel că, aceeași zi a primăverii noului an ce marca începutul primului an al domniei lui Nebucadnețar, după metoda datării anului suirii pe tron, marca începutul celui de al doilea an de domnie, după metoda nesuirii pe tron.

Avînd data 568/567 î.e.n. fixată astronomic ca fiind cel de al treizeci și șaptelea an al domniei lui Nebucadnețar, atunci, începutul primului său an de domnie poate fi cu precizie stabilit în primăvara anului 604 în.Hr., dată socotită după calendarul babilonian. Folosind metoda anului suirii pe tron, babilonienii socoteau anul dinainte 605/604 î.e.n., din primăvară în primăvară, ca fiind anul de suire la tron a lui Nebucadnețar.

Mai tîrziu, în studiul nostru, vom vedea că Nebucadnețar s-a suit pe tronul Babilonului spre sfîrșitul verii anului 605 î.e.n. După calendarul civil iudaic, acesta era anul suirii pe tron al lui Nebucadnețar 606/605 î.e.n. din toamnă în toamnă, iar primul său an de domnie era 605/604 î.e.n., din toamnă în toamnă.

Nu mai există rapoarte astronomice care să permită oamenilor de știință să stabilească vreo dată fixă din timpul domniei lui Cir, în Persia. Cu toate acestea, există o tăbliță astronomică [BM.Nr. 4/78—11] ce se păstrează în British Museum, tăbliță ce a fost scrisă de un astronom ce era contemporan cu Cambize. Cambize a urmat lui Cir pe tronul Persiei.

Această tăbliță conține o serie de observații astronomice ce sînt datate în al șaptelea an al domniei lui Cambize. Franz X. Kugler a calculat datele acestor evenimente astronomice. Rezultatele sale stabilesc că cel de al șaptelea an al lui Cambize a fost de la 6/7 aprilie, 523 și pînă la 25/26 martie, 522 î.e.n.

Vom vedea că Cir a domnit 9 ani asupra Babilonului. Avînd cel de al șaptelea an fixat la 523/522 î.e.n., de primăvara pînă

primăvara, acest fapt va socoti data primului an de domnie a lui Cir cu 16 ani mai înainte, adică 538/537 î.e.n., de primăvara pînă primăvara, după calendarul babilonian și din toamnă în toamnă în același an după calendarul civil iudaic, așa cum vom demonstra mai tîrziu în studiul nostru.

Rezultatele cronologice obținute din aceste două importante tăblițe [VAT/4956 și BM/Nr. 4/78—11] sînt coroborate în continuare cu raportul eclipselor, aparținînd lui Claudius Ptolemeu. În renumita sa lucrare «Almagest», Claudius Ptolemeu, explică teoria sa bazată pe mișcarea lunii și a altor corpuri cerești. El dă considerabile date ca urmare a observațiilor sale pentru a demonstra teoria sa astronomică. El raportează 19 eclipse lunare. Eclipsele erau de regulă datate în anul, luna și ora anilor de domnie a diferiților împărași. Valoarea eclipselor, cum de exemplu cele înregistrate în «Almagest» este atestată de către cronologul Williams Hales:

«Eclipsele sînt în mod drept socotite printre cele mai sigure și cele mai fără de greș caractere ale cronologiei, pentru că ele pot fi calculate cu o mare exactitate, afit înapoi, cit și înainte; și există o astfel de varietate de circumstanțe distincte ale timpului cînd, și a locului unde au fost ele văzute; ale duratei sau începutului, perioada de mijloc sau sfîrșitul fiecărei eclipse și a cantității sau numărul digitelor [a 12-a parte din diametrul soarelui sau al lunii în măsurarea eclipselor] întunecate; așa că nu este nici o primejdie de a confunda două eclipse luate împreună, atunci cînd împrejurările [condițiile] ce le însoțesc pe fiecare sînt notate cu un grad admisibil de precizie»⁷.

Cu privire la modul în care cele 19 eclipse din lucrarea «Almagest» a lui Ptolemeu sînt raportate, Thiele declară:

«Detaliile cu privire la eclipse sînt date cu așa minuțiozitate, încît să nu lase nici un semn de întrebare cu privire la exactitatea identificării fenomenului deosebit la care face referire, făcînd astfel posibilă cea mai pozitivă verificare»⁸.

Horn și Wood adaugă la concluziile lui Thiele:

«Cele 19 eclipse ale lui Ptolemeu, datate cu anul, ziua și chiar ora, sînt toate într-o mutuală armonie și diferiți astronomi care au calculat aceste eclipse prin metode moderne, sînt cu toții de acord cu privire la datarea lor, variînd foarte puțin cu privire la ora la care ele au avut loc»⁹.

Două dintre eclipsele notate de Ptolemeu sînt situate în cadrul perioadei de timp ce ne interesează pe noi. Prima a fost notată ca avînd loc: «Dimineața, la 6,22; digiți 21/2; al cincilea an al lui Nabopolasar», tatăl lui Nebucadnețar. Cronologii au calculat această dată. Ea este 21 aprilie, a anului 621 î.e.n.¹⁰.

Se poate stabili imediat că Nabopolasar a domnit 21 de ani mai înainte de a muri și ca Nebucadnețar să se fi suit pe tron. Avînd data de 621, primăvara, fixată ca fiind începutul celui de al cincilea an al domniei lui Nabopolasar, acest lucru ne permite să stabilim cu precizie începutul domniei lui Nebucadnețar 16 ani mai tîrziu la 605 în.Hr. Acest lucru, se verifică cu tăblița VAT 4956, în stabilirea primului an al domniei lui Nebucadnețar ca fiind 605/604 î.e.n. după calendarul civil iudaic, ce stabilește începutul anului din toamnă în toamnă.

A doua eclipsă din tabelele lui Ptolemeu importantă pentru studiul nostru a fost notată ca avînd loc: Dimineața 0,12; digiți 7 1/2; al șaptelea an al lui Cambize»¹¹.

Aceasta era notarea aceleiași eclipse raportate în tăblița astronomică BM/m.4. 78—11. Eclipsa aceasta a fost datată: 16 iulie 523 î.e.n. orele 11.000 p.m.

Cum cel de al șaptelea an al domniei lui Cambize a fost fixat de două rapoarte astronomice independente ca fiind 523/522 î.e.n. din primăvară în primăvară, se poate stabili cu precizie că primul an al domniei lui Cir, care a început cu nouă ani mai înainte ca împăratul Cambize să-i urmeze la tron, a început în primăvara anului 538 în.Hr., socotit după calendarul babilonian, și în toamna aceluiași an, atunci cînd este socotit după calendarul civil iudaic.

Nu trebuie să ne surprindă fap-

tul că aceste date corelate, calculate după aceste izvoare astronomice sînt în perfectă armonie. Creațiunea lui Dumnezeu nu este dezordonată. Ordinea perfectă și mișcarea constantă a corpurilor cerești, fac posibil ca mai mulți savanți ce se ocupă cu cronologia să ajungă în mod uniform la aceleași concluzii.

Avem deci, trei date astronomice fixe ce au contingență directă cu studiul nostru, al celor 70 de ani profetici. Prima dată stabilită de către o eclipsă raportată de Claudius Ptolemeu este 621/620 î.e.n. din primăvară în primăvară, pentru cel de al cincilea an al domniei lui Nabopolassar, tatăl lui Nebucadnețar. A doua dată stabilită de tăblița astronomică VAT/4956, este 568/567 î.e.n. pentru cel de al treizeci și șaptelea an al domniei lui Nebucadnețar. Aceste date fixe, amîndouă pot fi folosite pentru stabilirea cu certitudine absolută a începutului primului an de domnie al lui Nebucadnețar, ca fiind primăvara anului 604 î.e.n., după calendarul babilonian, sau toamna anului 605 î.e.n., după calendarul civil iudaic.

Cea de a treia dată fixă, stabilită de două rapoarte astronomice independente una de cealaltă, este 523/522 î.e.n. din primăvară în primăvară, pentru cel de al șaptelea an al domniei lui Cambize. Aceasta face posibil datarea primului an al domniei lui Cir în primăvara anului 538 î.e.n., după calendarul babilonian, sau din toamna aceluiași an, după calendarul civil iudaic.

Folosindu-ne de aceste date astronomice fixe, este posibil să tragem o concluzie preliminară:

Considerînd că în timpul primului său an de domnie, 538/7 î.e.n. din primăvară în primăvară, Cir a dat decretul său de eliberare ce permitea iudeilor să se întoarcă în Palestina, considerînd de asemenea că ei au călătorit în timpul verii următoare, atunci ei au putut să se reazeze în Palestina în toamna anului 537 î.e.n. [2 Cron. 36, 22, 23; Ezra 1, 1—3; 6]. Aceasta va data sfîrșitul celor 70 de ani profetici de robie babiloniană la 537/536 î.e.n., din toamnă în toamnă, după calendarul civil iudaic.

Dupa socotirea inclusivă¹²,

aceasta va data începutul celor 70 de ani profetici în anul 606/605 î.e.n., din toamnă în toamnă, după calendarul civil iudaic. Două date astronomice fixe au stabilit acel an ca fiind anul de suire pe tron al lui Nebucadnețar. Acela a fost și anul primului asediu al Ierusalimului, în timpul căruia el a luat în exil o parte din cetățenii de elită din Iuda și i-a dus în Babilon [Dan. 1, 1, 2; Ier. 25, 1—11]. Numai 19 ani mai tîrziu, în timpul războiului civil iudaic 587/586 î.e.n., a venit Nebucadnețar și a nimicit Ierusalimul, a detronat pe Zedechia și a exilat restul locuitorilor lui Iuda, ducîndu-i în robia Babilonului [2 Regi 25, 18—21].

Ar fi necesar ca ajungînd pînă la acest punct să ne oprim și să revedem poziția conducătorilor Societății Turnului de Veghe [Martorii lui Iehova] și anume, că anul 607 î.e.n. în timpul celui de al nouăsprezecelea an al domniei sale, Nebucadnețar a nimicit Ierusalimul, a exilat pe locuitorii lui Iuda care au mai supraviețuit, ducîndu-i robi în Babilon și a detronat pe ultimul împărat al lui Iuda, Zedechia, întrerupînd astfel conducerea împărăției lui Dumnezeu asupra pămîntului. Apoi, susținînd o dublă interpretare a lui Daniel 4, 4—37, ei au concluzionat că exact 2.520 de ani mai tîrziu, în 1914 a doua venire a lui Isus a avut loc, (eveniment nevăzut de ochii oamenilor), pentru a restabili pe pămînt împărăția lui Dumnezeu ce a fost întreruptă în anul 607 î.e.n.

În lumina faptului că socotirea din toamnă în toamnă, după calendarul civil iudaic, cel de al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar a fost datat — prin calcule astronomice — ca fiind 587/586 î.e.n., și nicidecum 607 î.e.n., poziția Martorilor lui Iehova și deci a conducătorilor Turnului de Veghe, apare fără nici un suport.

Dar mai sînt și alte argumente și dovezi cu greutate pe care să le luăm în considerație.

NOTE:

1. S.A. Mitchell, Eclipsa Soarelui (New York, Columbia University Press, 1923/pag. 10.
2. Paul V. Neugebauer și Ernst F. Weidner, «Ein astronomischer

Beobachtungstext aus dem 37. Jahre Nebukadnezars II [567/566]. «Berichte über die Verhandlungen der Königl. Sachsischen Gesellschaft der Wissenschaften zu Leipzig, Phil. Hist. Klasse 67 [1915], part. 2, pag. 66, 67, 72, cf. Siegfried H. Horn și Lynn H. Wood, The Chronology of Ezra 7/ Washington D.C. R.H. 1970/ pag. 96. De asemenea, Julia Neuffer, «A Study of Ptolemy's Treatment of the Babylonian and Persian Regnal Years» [Un studiu al modului de tratare, de către Ptolemeu a anilor de domnie babilonian și persan (Manuscris nepublicat — Teza de Master, Andrews University, 1947), pag. 46.

(Notele următoare vor fi publicate în Nr. 1/1992)

NECROLOG

După o viață de sincer atașament față de Mîntuitorul și biserica Sa, după zeci de ani de credincioasă slujire laică, la data de 17 iunie a încetat din viață la Craiova, fr. Popescu Gheorghe.

Născut la Piatra Neamț, în anul 1902, a primit credința la București în anul 1927, fiind botezat de fr. Darie. Chiar înainte de botez, s-au văzut în viața sa două semne care indicau destinul său spiritual: a început să lucreze în colportaj — și rîvna răspîndirii paginilor sfinte l-a purtat prin Reșița, București, Giurgiu și Craiova — și a început să sufere pentru credință. Mai întîi, a fost repudiat de familie, iar după aceea a fost în repetate rînduri alungat și bătut. În 1939, a fost maltratat groaznic. Plin de curaj, a deschis un proces în care a fost apărat de fr. St. Demetrescu. Procesul a fost cîștigat. A urmat vreme de doi ani cursurile Școlii Misionare.

Încă înainte de căsătorie, a fost prezbiter întărit prin binecuvîntare în Comunitatea Craiova și a continuat să slujească Domnului în această calitate, pînă acum cîțiva ani.

Serviciul de înmormîntare a fost condus de fr. Constantin Popescu, pastorul comunității.